

Arrest

nr. 209 725 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LEYS, die loco advocaat J. UFITEYEZU verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 augustus 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in.

1.2. Op 5 januari 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) omdat Portugal verantwoordelijk blijkt te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : J. (..)

voornaam: Z. N. (..)

geboortedatum: 17.08.1977

geboorteplaats: Luanda

nationaliteit: Angola

+ 2 kinderen:

J., A., H. (..), 31.10.2010, Angola;

J. A., Y.N. (..), 18.05.2013, Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Portugal toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Angola verklaart te zijn, bood zich op 14.08.2017 bij onze diensten aan en vroeg op 28.08.2017 asiel in België. Betrokkene was vergezeld door haar twee minderjarige kinderen (J. A., H. (..) en J. A., Y (..)) die de asielprocedure van betrokkene volgen. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum in Portugese vertegenwoordiging. Dit visum werd te Luanda (Angola) aan betrokkene afgeleverd en was geldig voor een verblijf van 90 dagen met geldigheidsdatum van 01.12.2016 tot 29.05.2017.

Op 28.09.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde betrokkene op 09.08.2017 vertrokken te zijn vanuit Angola en stelde ze eerst naar Kinshasa te zijn gereisd om vervolgens per vliegtuig verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op 14.08.2017 in België gearriveerd te zijn. Ze verklaarde desbetreffend dat ze via een blauw paspoort reisde en ze verklaarde dat dit niet haar origineel paspoort betrof. Ze stelde dat ze haar originele paspoort achterliet te Angola en ze bevestigde het feit dat er in het paspoort verscheidene visa voor Portugal aanwezig waren.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat deze bestemming gekozen werd door haar neef en diens vriend wie de reis organiseerden. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 maakte betrokkene geen melding van enige bezwaren.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 03.10.2017 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Portugese instanties, waarna zij op 27.11.2017 instemden met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan

die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat ze besloot in België asiel te vragen omdat deze bestemming gekozen werd door haar neef en diens vriend. We merken op dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Portugese autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat er aan betrokkene een visum in Portugese vertegenwoordiging werd afgeleverd. Bovenstaande verklaringen valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld.

We verwijzen verder naar bovenstaande verklaringen van betrokkene waaruit af te leiden valt dat betrokkene niet met het aan haar in Portugese vertegenwoordiging afgeleverde visum gereisd zou hebben. Ter verduidelijking werd betrokkene op d.d. 08.12.2017 nogmaals gehoord bij onze diensten waarin ze vasthield aan bovenstaande verklaring dat ze via een vals Congolees paspoort naar België heeft gereisd en op 14.08.2017 in België arriveerde. Echter wensen we hieromtrent te benadrukken dat betrokkene bovenstaande verklaring en reisroute niet verder kon duiden of aantonen aan de hand van concrete elementen of documenten, zoals bijvoorbeeld het valse paspoort waarmee ze naar het grondgebied van de lidstaten gereisd zou hebben. Het feit dat betrokkene niet via het aan haar in Portugese vertegenwoordiging afgeleverde visum gereisd zou hebben werd dan ook niet hard gemaakt door betrokkene. Daarnaast benadrukken we ook dat de Portugese instanties expliciet instemden met de overname van betrokkene en met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Dit toont daarbij ook aan dat de Portugese instanties ons volgen in het feit dat betrokkene geen enkel bewijs aanvoerde dat ze niet via het aan haar in Portugese vertegenwoordiging afgeleverde visum naar het grondgebied van de lidstaten reisde en dat daarmee niet kan besloten worden dat Portugal niet de verantwoordelijke lidstaat zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

We onderstrepen verder ook dat Portugal de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We merken verder ook op dat Portugal instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en haar minderjarige kinderen met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 : "wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk." De overname op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Portugal de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien ze dat wenst. Dit verzoek zal door de Portugese instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Zo verwijzen we in dit verband ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Portugal (Asylum Information Database - Country Report: Portugal"; Vasconcelos, J.; up-to-date vanaf 31.12.2016, last updated: 01.12.2017). Hierin wordt duidelijk gesteld dat er in de praktijk geen relevante of systematische belemmeringen bestaan voor Dublin-terugkeerders om toegang te verkrijgen tot de asielprocedure in Portugal. Verder wordt ook duidelijk gesteld dat er ook voorzien wordt in een speciale procedure .wanneer er sprake is van kwetsbaren die naar Portugal worden overgedragen, wat in belang is in de situatie van betrokkene die vergezeld door haar twee minderjarige kinderen aan Portugal zal worden overgedragen. Tevens bestaat de mogelijkheid om de asielprocedure terug te heropenen wanneer deze in Portugal impliciet werd afgesloten omwille van een in Portugal vastgestelde verdwijning of een onderduiking. Daarnaast worden dergelijke asielaanvragen ook niet als herhaalde aanvragen beschouwd door de Portugese autoriteiten, (p. 33-34)

Verder toont het hierboven beschreven AIDA-rapport ook aan dat de Portugese wetgeving voorziet in het recht op toegang tot materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers ongeacht de procedure waarin ze vervat zitten en asielzoekers hebben recht op deze opvang van zodra ze het asielverzoek indienen tot op het moment dat er een finale beslissing wordt genomen betreffende hun asielprocedure, (p. 58) Tevens worden er ook geen structurele en systematische belemmeringen geïdentificeerd betreffende de toegang tot de opvangvoorzieningen in de praktijk, (p. 59) Verder wordt duidelijk gesteld dat er geen sprake is van een tekort aan opvangplaatsen in Portugal (p. 66).

Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens haar gehoor in België geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Portugal die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of beschouwd werden en/of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest Zo verklaarde betrokkene geen bezwaar te hebben tegen de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Verder benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde geen problemen te hebben betreffende haar gezondheidstoestand en dat ze tevens ook geen melding maakte van gezondheidsproblemen bij haar minderjarige kinderen. Daarnaast bracht betrokkene tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid, of die van haar minderjarige kinderen, een overdracht aan Portugal zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn verder ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen .indien nodig. Zo toont het AIDA-rapport aan dat asielzoekers en hun gezinsleden recht hebben op gezondheidszorg in Portugal voorzien door het systeem van de nationale gezondheidszorg. Deze gezondheidszorg is voorzien zodra de asielzoeker een asielaanvraag indient in Portugal en wordt onder dezelfde voorwaarden en condities voorzien als voor de Portugese burgers. Tevens wordt er ook voorzien in bijkomende gezondheidszorg voor dermate kwetsbaren alsook in gespecialiseerde mentale gezondheidszorg. Er worden verder geen structurele en systematische tekortkomingen geïdentificeerd betreffende deze toegang tot de gezondheidszorg waarbij er duidelijk gesteld wordt dat de effectieve toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk in overeenstemming is met wettelijke voorzieningen, (p. 72-73) Daarnaast zullen de Portugese autoriteiten ten minste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Tot slot benadrukken we dat betrokkene in België is met haar twee minderjarige kinderen. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en haar gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om" bijkomende garanties te vragen aan Portugal betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Portugal. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Portugal bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met jonge kinderen. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Portugese autoriteiten."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij maakt de Raad een stavingsstuk over dat een schrijven betreft van 19 april 2018 gericht aan de Portugese autoriteiten waaruit blijkt dat de overdrachtstermijn conform artikel 29.2 van de Dublin III-verordening verlengd wordt tot achttien maanden omdat de verzoekende partij "absconded" (eigen vertaling: ondergedoken) is. Uit een schrijven van 19 april 2018 opgemaakt door de dienst vreemdelingenzaken blijkt verder het volgende:

"Reden absconded: info verkregen van SEFOR

"Mevrouw en kinderen verblijft in het centrum van Arendonk in het kader van haar Dublinprocedure Portugal. Er werd voor vandaag een afspraak met haar gemaakt betreffende een gesprek aangaande haar procedure. Mevrouw heeft net voor het gesprek het centrum met alle bagage verlaten met onbekende bestemming."

2.2. In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft."

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn van zes maanden liep tot 27 mei 2018.

2.3. De beoordeling of iemand ondergedoken is, zoals bedoeld in artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening werd nog niet door het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) geïnterpreteerd, doch wel werd in verscheidene arresten een interpretatie gegeven van het “*risico op onderduiken*”. Ook al kunnen het risico op onderduiken en het ondergedoken zijn, niet gelijk worden gesteld, is het nuttig na te gaan welke interpretatie het Hof aan het risico op onderduiken heeft gegeven.

Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

“(...) 7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht:”

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet):

“‘risico op onderduiken’ : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, § 70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 56).

De Raad onderzoekt bijgevolg de individuele situatie van de verzoekende partij.

2.4. Het wordt ter terechtzitting niet betwist dat verzoekende partij inderdaad het haar toegewezen opvangcentrum heeft verlaten met alle bagage en geen nieuw verblijfsadres heeft meegedeeld. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat daaruit besloten wordt dat verzoekende partij ondergedoken is en dat derhalve de overdrachtstermijn verlengd wordt naar achttien maanden. Bijgevolg is de verlenging van de overdrachtstermijn terecht en gaat de Raad over tot het ten gronde onderzoek van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur;

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

Eerst onderdeel

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het feit dat Portugal nauwbanden met Angola heeft en dat ze niet aarzelen om bepaalde disseidenten van Angola te repatriëren.

Verzoekster in casu is van oordeel dat de aard van de betrekkingen tussen Portugal en Angola de neutraliteit van Portugal inzake asielpcedure van Angolezen niet kan garanderen.

Tweede onderdeel

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat de kinderen van verzoekster schoolgaande zijn en dat de repatriëring naar Portugal het verlies van het schooljaar met zich zou meebrengen.

Verzoekster verliet haar land van herkomst samen met haar twee minderjarige kinderen. Ze kwamen samen in België aan alwaar verzoekster asiel vroeg. Verzoekster en haar kinderen kregen onderdak. Verzoekster heeft de minderjarige kinderen in de scholen van de vlaamse gemeenschap. Sedert de maand september 2017 worden de kinderen als regelmatige leerlingen ingeschreven.

Derde onderdeel

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de redelijke termijn het geen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich kan meebrengen.

Verzoekster bood zich op 14.08.2017 bij de dienst vreemdelingenzaken aan en ze vroeg asiel op 28.08.2017.

De verwerende partij nam een definitieve beslissing op 05.01.2018, hetzij meer dan 4 maanden na de datum van de asielaanvraag. Verzoekster heeft haar kinderen inmiddels op school ingeschreven en ze hebben daar gedurende meer dan een trimester schoolgelopen.

Het moeilijk te herstellen ernstige nadeel dat verzoekster zal ondervinden kon vermeden worden indien de verwerende partij een definitief standpunt binnen een redelijk termijn had genomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de beginselen van behoorlijk bestuur schendt;"

3.2. Waar de verzoekende partij op algemene wijze de "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur" aanhaalt, is het middel niet ontvankelijk. Immers komt het de verzoekende partij toe duidelijk aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Er zijn de Raad verschillende beginselen van behoorlijk bestuur gekend en het komt niet aan de Raad toe te gissen welke beginselen van behoorlijk bestuur de verzoekende partij geschonden acht en waarom.

3.3. De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekster genomen beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Waar verzoekende partij erop wijst dat geen rekening werd gehouden met het feit dat Portugal nauwe banden heeft met Angola en niet aarzelt dissidenten van Angola te repatriëren, kan de Raad de verzoekende partij niet volgen. Naast het feit dat verzoekende partij geen enkel objectief gegeven aanbrengt waaruit kan blijken dat haar beweringen enige grondslag hebben, dient alleszins gesteld dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing op gewezen heeft dat Portugal de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en er dus van moet uitgegaan worden dat Portugal het non-refoulement beginsel alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie en het EVRM nakomt. De verwerende partij vervolgt in de bestreden beslissing: "Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. We merken verder ook op dat Portugal instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en haar minderjarige kinderen met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 : "wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het

grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk." De overname op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Portugal de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien ze dat wenst. Dit verzoek zal door de Portugese instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."

Met haar bloot betoog toont de verzoekende partij geenszins de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van voormelde motivering aan. Zij slaagt er geenszins in aan te tonen dat zij, desondanks het feit dat zij asiel heeft aangevraagd, toch teruggestuurd zal worden naar Angola zonder een gedegen en correct onderzoek van haar asielaanvraag door de Portugese autoriteiten en aldus het non-refoulement beginsel zal geschonden worden.

3.5. Waar de verzoekende partij er voorts op wijst dat haar kinderen in België naar school gaan dient vastgesteld dat verzoekende partij pas op 14 augustus 2017 in België is aangekomen met haar kinderen. De kinderen die op dat moment bijna 7 en bijna 4 jaar zijn, kunnen derhalve slechts zeer kort zijn ingeschreven in een Belgische school. Zij zijn bovendien uitermate jong zodat zij over een groot aanpassingsvermogen beschikken. Uit niets blijkt dat het feit dat zij in België enkele maanden naar school zijn kunnen gaan, hen verhindert naar Portugal te gaan alwaar zij eveneens onderwijs kunnen genieten. De zeer jonge leeftijd van de kinderen en het gegeven dat zij slechts enkele maanden in België naar school zijn gegaan waarbij kan aangenomen worden dat het jongste kind slechts kleuteronderwijs volgde, maakt ook dat het mogelijk verlies van een schooljaar door de uitvoering van de bestreden beslissing niet als kennelijk onredelijk kan worden aanzien. Daarenboven ziet de Raad niet in waarom de kinderen niet onmiddellijk zouden kunnen inpikken in hetzelfde schooljaar in Portugal als het schooljaar in België. Het komt de verzoekende partij zelf toe om haar kinderen bij verwijdering naar Portugal onmiddellijk in te schrijven in een Portugese school, net zoals zij gedaan heeft bij haar aankomst in België.

3.6. Verzoekende partij kan ten slotte geenszins gevolgd worden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de redelijke termijn bij het treffen van de bestreden beslissing. Zoals blijkt heeft verzoekende partij op 28 augustus 2017 asiel aangevraagd in België waarbij na onderzoek door de dienst vreemdelingenzaken is gebleken dat Portugal verantwoordelijk is voor de behandeling van deze asielaanvraag. De Portugese autoriteiten werden dan ook aangeschreven op 3 oktober 2017 met de vraag tot overname en op 27 november 2017 stemden deze in. De bestreden beslissing werd op 5 januari 2018 genomen. De verwerende partij heeft gehandeld conform de termijnen opgelegd in de Dublin III-verordening (zie artikelen 21 en 29). Verzoekende partij toont geenszins aan dat er sprake is van een schending van de redelijke termijn.

3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER